

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: J. H.,
bytem .,

zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem,
sídlem Vodičkova 695/4, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2017, č. j. 654/2017-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 31. 1. 2017, č. j. MHMP-146202/2017/Špa, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o prominutí zmeškání podání odporu proti příkazu o uložení pokuty ze dne 12. 12. 2016, č. j. MHMP-220599665/2016, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Zmeškání podání odporu nebylo žalobci prominuto, neboť správní orgán prvního stupně měl za to, že žalobce byl nemocen pouze 2 dny z 15 denní lhůty pro podání odporu a navíc je žalovaný uživatelem datové schránky, tudíž nebyl nijak nemocí omezen datovou zprávu zaslat. Dále mohl odpor podat jiným způsobem v souladu s poučením v příkazu než jen podáním písemného vyhotovení s vlastnoručním podpisem prostřednictvím České pošty. Za omluvitelný důvod by správní orgán prvního stupně považoval náhlou neodkladnou hospitalizaci v nemocnici, kterou by byl účastník skutečně omezen provést jakékoliv podání.
2. V žádosti o prominutí zmeškání lhůty ze dne 10. 1. 2017 žalobce uvedl, že nemohl podat odpor v zákonné lhůtě z důvodu onemocnění, neboť v období 4. - 9. 1. 2017 byl v pracovní neschopnosti. K tomu předložil „výměnný list - poukaz“, vystavený ošetřující lékařkou, dle kterého zdravotní stav žalobce od 4. do 9. 1. 2017 odpovídal pracovní neschopnosti s diagnózou S 93.0. Příkaz s uložení pokuty byl žalobci doručen do datové schránky dne 22. 12. 2016, nabyt právní moci 7. 1. 2017, žalobce podal odpor společně se žádostí o prominutí zmeškání lhůty dne 10. 1. 2017.
3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které přes výzvu k odstranění nedostatku nedoplnil. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, napadené rozhodnutí přezkoumal, neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále konstatoval, že žalobce byl ve stavu odpovídající pracovní neschopnosti od 4. do 9. 1. 2017, tedy pouze několik dní ke konci zákonné 15 denní lhůty pro podání odporu. Měl tak dostatek času pro podání odporu. Zároveň se nenacházel v pracovní neschopnosti, ale pouze ve stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti.
4. Žalobce v žalobě namítá, že jeho pracovní neschopnost, jakkoliv po dobu několika dní ke konci zákonné 15 denní lhůty pro podání odporu, je překážkou, která odůvodňuje prominutí zmeškání lhůty, neboť je jeho zákonným právem podat odpor až ke konci zákonné lhůty. Nastane-li překážka k podání odporu v posledních dnech lhůty (v tomto případě v posledních třech dnech ode dne doručení příkazu), nelze mu přičítat k tíži, že vznik takové překážky nepředvídal a odpor z opatrnosti nepodal například v první polovině zákonné lhůty. Vzhledem k povaze příkazního řízení, které dle žalobce není postaveno na hodnocení důkazů, ale na základě domněnky, že přestupek byl pravděpodobně spáchán, a tomu odpovídajícímu institutu odporu, má žalobce za to, že při prominutí zmeškání podání odporu je třeba postupovat citlivěji než v jiných případech, neboť na rozdíl od zmeškání prominutí jiných úkonů je v takovém případě účastníkovi

odepřena jakákoliv další obrana. Dále žalobce namítl, že není rozhodné, zda byla doložena pracovní neschopnost, nebo byl prokázán stav odpovídající pracovní neschopnosti, neboť pracovní neschopnost je toliko institutem pracovního práva.

5. Žalovaný navrhl odmítnutí žaloby z důvodu nepřípustnosti žaloby proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu (NSS č. j. 2As 23/2011-18) a zároveň měl pochybnosti o včasnosti žaloby. K věci samé uvedl, že žalobce neprokázal podmínky pro prominutí zmeškání lhůty, neboť zdravotní stav žalobce by musel skutečně bránit ve vykonání určitého úkonu (např. hospitalizace v nemocnici, náhlé zdravotní obtíže), což žalobce ani netvrdil. Žalobce mohl podat odpor prostřednictvím datové schránky kdykoliv do začátku jeho nemoci a pokud vyčkával s podáním odporu na poslední den lhůty pro jeho podání, jedná se o jeho právo, za které musí nést následky sám.
6. Ve věci rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 2 A 135/2017 -70, který Nejvyšší správní soud zrušil pro vadu řízení spočívající v rozhodnutí bez nařízení jednání (rozsudek č. j. 7 As 335/2019 - 48).
7. Při jednání žalobce uvedl, že poukaz o pracovní neschopnosti mu nebyl vystaven proto, že v té době studoval, a proto jej nepotřeboval. Potvrzení lékaře nechal vyhotovit z důvodu zmeškání lhůty, neboť neměl doma počítač ani mobilní telefon umožňující připojení na internet. K pochybnostem soudce o nemožnosti připojení k internetu uvedl, že veškeré studijní záležitosti si zařizoval ve škole, kde byly technické prostředky. Bylo období, kdy notebook měl a kdy zase nikoli, např. z důvodu závady. K ošetřující lékařce se dostavil po zmeškání lhůty, kdy lékařka konstatovala, že jeho zdravotní stav byl takový, že nebyl mobilní, proto vystavila daný poukaz. Ke zranění došlo nesprávným „šlápnutím“. Za tímto účelem navrhl důkazy výsledkem žalobce a zdravotní dokumentaci lékařky.
8. Soud navržené důkazy odmítl, neboť výslech účastníka není důkazem k prokázání okolností zmeškání lhůty, jestliže účastník má možnost se k věci vyjádřit v rámci žaloby i při jednání, čehož žalobce využil. Vzhledem k povaze onemocnění soud nepovažoval za relevantní si vyžádat zdravotní dokumentaci, jestliže žalobce navštívil pouze obvodní lékařku, aniž by bylo s ohledem na povahu onemocnění provedeno RTG vyšetření. Lze více než presumovat, že lékařská dokumentace obsahuje výhradně záznam odpovídající poukazu. Přičemž zranění jako takové soud nespornuje. Nehledě k tomu, že žalobci nic nebránilo zdravotní dokumentaci předložit.
9. Při jednání soud provedl důkaz rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 183/2018 – 54, jehož předmětem bylo posouzení včasnosti žaloby žalobce podané 7. 10. 2015 v čase 00:00:01. Dané soud provedl se zřetelem k obecné kasační námitce o nesprávném předpokladu soudu, že žalobce měl k „dispozici počítač s internetem“ a vzhledem k tvrzení žalobce o využívání fakultní knihovny. Žalobce však netvrdil, že by neměl v místě bydliště připojení k internetu, ale že připojení bránily technické důvody – porucha přístroje (notebooku, mobilního telefonu).
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejdříve soud posoudil námitku žalobce o nedostatku podmínek pro projednání žaloby. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 14. 9. 2017, žaloba byla podána

prostřednictvím datové schránky dne 14. 11. 2017, tedy včas. Zároveň jsou dány podmínky přípustnosti žaloby, neboť pokud po podání odporu, bez ohledu na jeho včasnost, není vydáno rozhodnutí o odporu, má usnesení o zamítnutí prominutí zmeškání odporu zásadní dopad do práv účastníka, a proto je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz. NSS č. j. 3 As 248/2015 – 22).

12. Soud přistoupil k věcnému posouzení žalobních námitek, které sice jsou z části důvodné, nikoli však v rozhodném rozsahu o tom, zda byly dány podmínky pro prominutí zmeškání lhůty.
13. Podle § 41 odst. 4 správního řádu *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění*. Účelem prominutí zmeškání lhůty není zachování všech dnů zákonem stanovené lhůty, nýbrž zachování lhůty jako takové k provedení úkonu účastníkem. Tudiž pokud překážka k provedení úkonu odpadne být v poslední den lhůty, nic nebrání účastníkovi takový úkon učinit a nejsou podmínky pro prominutí zmeškání lhůty. Pokud zákon stanoví lhůtu k provedení úkonu delší než jeden den, je zcela na účastníkovi, kdy takový úkon učiní. Takové právo účastníka je neoddělitelnou součástí opravného prostředku, je proto zcela vyloučeno, aby bylo k tíži účastníka, že úkon neučinil hned, jak to bylo možné, resp. jej neučinil nejpozději v předposlední den lhůty. Závěr žalovaného o tom, že žalobce měl podat odpor dříve, než onemocněl, je v rozporu s § 150 odst. 3 správního řádu ve znění do 30. 6. 2017, dle kterého lze podat odpor ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení příkazu, neboť tímto žalovaný popřel právo žalobce podat odpor kdykoliv během lhůty k podání odporu. Právo podat opravný prostředek (zde odpor) v zákonné lhůtě je právem pouze tehdy, pokud jej účastník může podat kdykoliv během zákonem stanovené lhůty. Pokud by účastník o vzniku budoucí překážky věděl předem, potom by se nejednalo o překážku, která by vznikla bez jeho zavinění ve smyslu § 41 odst. 4 správního řádu.
14. Příkaz byl žalobci doručen dne 22. 12. 2016, posledním dnem k podání odporu bylo dne 6. 1. 2017. Žalobce tvrdí, že od 4. - 9. 1. 2017 byl ve „stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti“, tedy že poslední tři dny lhůty k podání odporu mu vznikla překážka k podání odporu. Po odpadnutí překážky podal dne 10. 1. 2017 v 22:40 hod. odpor i se žádostí o prominutí zmeškání z důvodu nemoci a s tím spojené pracovní neschopnosti 4. - 9. 1. 2017, k čemuž přiložil poukaz praktické lékařky, dle kterého jeho zdravotní stav v době 4. - 9. 1. 2017 odpovídal pracovní neschopnosti s diagnózou S 93.0. Jestliže žalobci vznikla překážka bránící v podání odporu poslední den lhůty, je třeba posoudit, zda se jednalo o důvody, které vznikly bez zavinění žalobce a zda byly skutečně (vážnou) překážkou k podání odporu. Žalovaný kromě výše uvedené nezákonné úvahy o povinnosti žalobce podat odpor dříve než onemocněl, uvedl, že se žalobce nenacházel v pracovní neschopnosti, ale ve stavu odpovídající pracovní neschopnosti, jak uvedeno v potvrzení lékaře. Soud má shodně se žalobcem, že není rozhodné, zda žalobce byl nebo nebyl v pracovní neschopnosti, jde o terminologii významnou zejména pro pracovní právo, nikoli pro posouzení existence překážky dle § 41 odst. 4 správního řádu. Pracovní neschopnost nebyla žalobci vystavena proto, že v té době studoval. Pokud nebyl zaměstnán, neměl důvod k vystavení pracovní neschopnosti. Rozhodné je výhradně to, zda zdravotní stav žalobce mu bránil v podání odporu. Žalovaným uvedená úvaha o rozlišování označení pracovní neschopnosti tak neobstojí.
15. V rozhodnutí žalovaného absentuje úvaha o tom, zda zdravotní stav žalobce mu bránil podat odpor, taková úvaha je však obsažena v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Nejen z důvodu podání blanketního odvolání bez odvolacích důvodů, ale i se zřetelem k principu jednoty správního řízení má soud za to, že nejsou dány podmínky pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence rozhodných úvah v rozhodnutí žalovaného, jestliže takovou úvahu obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

16. Správní orgán I. stupně měl za to, že zdravotní stav žalobci nebránil v podání odporu prostřednictvím datové schránky. K tomu žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl nic, jen předložil potvrzení lékaře, dle kterého měl vymknutý kotník (diagnóza S 93.0). Zranění dolní končetiny tři dny před koncem lhůty k podání odporu, aniž by došlo k hospitalizaci žalobce, soud nepovažuje za okolnost, která by mu bránila v podání odporu prostřednictvím datové schránky po dobu jeho zranění ve lhůtě k podání odporu. Podání odporu je úkonem, který lze provést i s vymknutým kotníkem, zejména pokud žalobce disponoval datovou schránkou. Žalobce však nově (v kasačním řízení a následně při jednání dne 2. 6. 2020) tvrdí, že neměl přístup k internetu z důvodu absence příslušného funkčního technického zařízení (notebook, mobilní telefon), tedy že byl nejen fyzicky, ale i elektronicky imobilní.
17. Soud má za to, že distorze hlezna je sice bolestivé zranění, avšak nikoli natolik zásadní, aby zabránilo žalobci, který bydlí ve městě s dostupností hromadné dopravy, aby se, byť s obtížemi, ale přeci, dopravil na nejbližší poštu či veřejnou knihovnu (pobočka Městské knihovny, Vysočanská, je 2 zastávky tramvají; soudci je lokalita Vysočan velmi dobře známa, neboť zde určitou dobu bydlel). Pokud žalobce ihned po zranění nevyhledal akutní zdravotnickou pomoc, lze mít za to, že jeho poranění mělo obvyklý průběh – bolestivé omezení hybnosti, nikoli však takového rázu, aby byl zcela imobilní. Ostatně tomu odpovídá jeho návštěva u lékařky nejpozději dne 10. 1. 2017, kdy žalobce netvrdil, že by se k ní dostavil způsobem, který by byl vyloučen při dopravě na poštu či knihovnu o 4 dny dříve. Soud shledává určitý rozpor mezi schopností žalobce se dopravit k lékařce a jejím konstatováním, že byl (zřejmě před vystavením poukazu) imobilní, jak tvrdil žalobce při jednání dne 3. 6. 2020. Ustanovení § 41 odst. 4 správního řádu považuje za překážku pouze *závažné důvody*, za také však soud nepovažuje obvyklou distorzi hlezna účastníka, který pobývá v městské aglomeraci. Přirozeně i lehké poranění může mít dramatické okolnosti, které mohou s časovou tísňí vést ke zmaření úkonu způsobem, jež může vést k navrácení původního stavu, avšak žalobce žádné takové okolnosti netvrdil.
18. Dále žalobce tvrdil, že nemohl učinit podání prostřednictvím datové schránky. Takto žalobce uvedl teprve v kasační stížnosti, resp. výslovně při jednání dne 3. 6. 2020, nikoli ve správním řízení, přestože dané žalobci vytknul správní orgán I. stupně. Dané zakládá otázku přípustnosti takové novoty, jestliže možnost podání prostřednictvím DS byla předmětem úvah správního orgánu I. stupně a žalobce ji ve správním řízení ani v žalobě neuplatnil. Soud ji připustil nejen ve vztahu ke koncentraci správního řízení, ale i ve smyslu přípustného doplnění žalobního bodu. A posoudil věrohodnost tvrzení žalobce o závadě či prosté absence technického prostředku k připojení k internetu a tedy i k DS. Obecně platí, že nelze prokazovat neexistenci, ale v dané věci měl žalobce prokázat existenci závady notebooku či mobilního telefonu. Protože pokud byl nefunkční, muselo dojít k jeho opravě, jestliže žalobce dne 10. 1. 2017 v pozdní večerní hodině (22.40 hod.) učinil podání prostřednictvím své datové schránky. Je objektivně vyloučeno, aby správní úřad prokazoval, že žalobce měl funkční technický prostředek připojení k internetu. Důkazní břemeno leželo výhradně na bedrech žalobce, zejména pokud správní orgán I. stupně poukázal na možnost podání odporu prostřednictvím DS. Shodná argumentace

soudu tak nemohla být pro žalobce překvapivá. Je natolik nepravděpodobné, že závada na notebooku či mobilního telefonu bránila připojení na internet pouze po předchozí dobu k podání odporu a poté hned po návštěvě u lékařky došlo k její nápravě, že soud s ohledem na zjištěné okolnosti považuje tvrzení žalobce o nemožnosti připojení na internet z domova za nevěrohodné. Soud tak má za to, že žalobce neprokázal, že neměl možnost disponovat se svou datovou schránkou a jejím prostřednictvím podat odpor z prostředí domova. Nehledě k tomu, že soud nepovažuje zranění žalobce za natolik vážné, aby mu zabránilo podat odpor i mimo prostory jeho bydliště.

19. Úvahy žalobce o povaze příkazního řízení soud považuje za nepříhodné po posouzení věci. Zrušení příkazu podáním odporu lze dosáhnout pouhým blanketním podáním, správní řád nestanoví, že odpor má obsahovat důvody podání. Podání obsahující pouhý projev vůle podat odpor nevyžaduje systematickou přípravu a studium podkladů, lze jej o to více učinit i ve stavu distorze hlezna.
20. Jakkoli úvahy žalovaného jsou v rozporu se zákonem, jím přijatý závěr o nevyhovění žádosti o prominutí zmeškání podání odporu je správný, proto soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 6. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.